

Horvát Gábor

Kulákkönnyek

Második, bővített kiadás
2016

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönet illeti családom tagjait, kiknek több évtizedes elbeszélései által megismerhettem valamennyiünk múltját, s közelebb juthattam a magam és a számomra fontos közösségek sorsának megértéséhez! Közülük is kiemelem szüleimet és nővéreimet, kik támogatásukkal és bátorításukkal hozzájárultak a *Kulákkönyvek* létrejöttéhez. Felmenőim históriáját a kötet első, valamint utolsó két részében találja az Olvasó.

Hasonlóképp hálás vagyok kedves ismerőseimnek, kik megosztották velem történeteiket a kulákküldözés, valamint az 1956-os forradalom és szabadságharc idejéből! A zsigeri félelem és a korai búcsú sajnos nem tette lehetővé, hogy a családom érintett tagjaitól részleteiben is halljam e kor minket sújtó bűneit. Mégis, meg akartam érteni, pontosan mit jelentett a kuláksors. Az őseiméhez hasonló megbélyegzésről, majd a tizenhárom napnyi fellélegzésről a két középső rész szól.

Örömmel írom a köszönetmondó sorokat, hisz második kiadását élheti meg ezen kötet. Mindezt 2016-ban, szeretett nagyapám, *Horváth István* halálának huszadik, valamint az 1956-os forradalom és szabadságharc kitörésének hatvanadik évfordulóján. Érzem az utódok s a virrasztók felelősségét!

A *Kulákkönyvek* első kiadása idején, 2012-ben úgy véltem, nekem már csak a múlt miatt kell könnyet hullajtanom. Hiszen a jelen és a jövő már biztos és

biztonságos. Ám ha most körültekintek, növekvő fellegeket látok. Nyomasztó látványt nyújtanak, mégis igyekszem észben és szívben tartani, mit a könyvem szereplői megingathatatlanul vallottak:

Ében-Háézer! Mindeddig megsegített minket az Úr!

A kötet szerzője

I. RÉSZ
KÖNNYCSEPP
A RÉGIEKÉRT

A HÁROM ÖRÖKSÉG

Hová lettek a családi ereklyék? Hová lett az égre meredő szemeink őszinte könnye, ami a balsorsban a megtartónk volt? Hová lett a hit?

Egykor annyira természetes volt a léte, mint azelőtt a hiánya. Nem volt semmink: mezítelenül jöttünk a világba, megverve annak ígéretével, hogy ugyanígy térünk majd vissza. Mibe kapaszkodhattunk volna hát?

Csecsemőként édesanyánk tápláló testébe, majd gyermeki fejjel biztonságot adó szoknyája szegélyébe. De percek módjára eltelték az évek, és hajunk kezdett összesbe fordulni. Édesanyánk visszatért a földbe, teste azt táplálja már, lelke pedig az élet könyvét egy sorral bővíti. Szoknyája is rég elfeslett. Mindkettő helyébe a semmi lépett, lassú haldoklásra kárhoztatva minket. Úgy éreztük, elveszett az út, nincs igazság, és senkié az élet. Aztán egy éjjel megborzongtunk a nihil hűvös csókjától.

Kezdtük, egyre inkább kezdtük felfogni, hogy mi értelme van vásárnaponként keményített fehér inget és éjfékete öltönyt felvenni az ósdi kalappal. Még nem tudtuk, de már sejteni véltük, mi a célja ennek a furcsa hétvégi rituálénak: menekvést kerestünk valami elől. Ahogy több lett az ősz hajszálunk, már nem füttyentettünk erre – hiányzott édesanyánk, de nem akartunk még mellé feküdni a gödörbe.

Bajszot növesztettünk, mialatt kis, fekete könyvből énekeltünk. És égető kínok közepette megtanultunk hinni. Bízni abban, hogy bár mezítelenül térünk vissza oda, ahonnan jöttünk, mégis a legdrágább öröksé-